

[REDACTED]

[REDACTED]

Č. j.:

MHMP 89643/2019

Počet listů/příloh: 5/0

Spis. zn.:

Datum:

S-MHMP 725136/2018 ODA-TAX

14. 1. 2019

ROZHODNUTÍ

Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend jako dopravní úřad příslušný podle § 34 odst. 1 písm. a) a § 36 odst. 5 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), po provedeném řízení zahájeném podle § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) dne 10. prosince 2018 s obviněným dopravcem – fyzickou osobou: [REDACTED], sídlo: [REDACTED], [REDACTED], IČ: [REDACTED], zastoupeného [REDACTED] advokátem, ČAK [REDACTED], se sídlem podnikání: [REDACTED], na základě plné moci ze dne 12. června 2018, (dále jen „zmocněnec obviněného“), ve věci přestupku podle zákona o silniční dopravě v návaznosti na ustanovení vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“) **rozhodl** takto:

A)

Obviněný dopravce: [REDACTED], sídlo: [REDACTED], [REDACTED], IČ: [REDACTED], se uznává vinným z přestupku podle:

- § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 9. května 2018 v 10:04 hod. v prostoru ul. Na Florenci 15, Praha, byl ve vozidle tovární značky [REDACTED], státní poznávací značky [REDACTED], doklad o oprávnění k podnikání.

- § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, dne 9. května 2018 v čase od 09:52 hod. do 10:04 hod., na trase náměstí Míru 9/820, Praha - Na Florenci 15, Praha, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky [REDACTED], státní poznávací značky [REDACTED], které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

B)

Za naplnění skutkové podstaty shora uvedených přestupků se obviněnému dopravci: [REDACTED], sídlo: [REDACTED], IČ: [REDACTED], podle § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky

ukládá pokuta ve výši 200 000 Kč, slovy *dvěstětisíkorunčeských*,

kterou je povinen uhradit podle § 46 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Hlavního města Prahy u PPF banky, a.s., číslo účtu: [REDACTED], konstantní symbol: 379 (v případě bezhotovostního převodu z účtu je konstantní symbol: 3618), variabilní symbol: [REDACTED].

C)

Obviněnému dopravci: [REDACTED], sídlo: [REDACTED], IČ: [REDACTED], (dále jen „obviněný“) se podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ukládá povinnost nahradit náklady tohoto řízení paušální částkou **ve výši 1 000 Kč, slovy *jedentisíkorunčeských***. Tuto částku je povinen zaplatit do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Hlavního města Prahy u PPF banky, a.s., číslo účtu: [REDACTED], konstantní symbol: 379 (v případě bezhotovostního převodu z účtu je konstantní symbol: 3618), variabilní symbol: [REDACTED].

Odůvodnění

Dne 9. května 2018 od 09:52 hod. do 10:04 hod. byla zaměstnancům Hlavního města Prahy – kontrolním pracovníkům, dle kontrolního řádu, za účelem provedení kontrolní jízdy [REDACTED] (č. SOD 000372) a [REDACTED] (č. SOD 000370) poskytnuta zpoplatněná přeprava formou taxislužby vozidlem [REDACTED], státní poznávací značky [REDACTED], na trase náměstí Míru 9/820, Praha - Na Florenci 15, Praha. Vozidlo v době uskutečněné jízdy řídil: [REDACTED] tj. zaměstnanec obviněného. O této uskutečněné kontrole sepsal vedoucí kontrolní skupiny [REDACTED] (dále jen „kontrolní orgán“) protokol o kontrole č. T/20180509/1/Ne (dále jen „protokol o kontrole“). V rámci kontroly byla zároveň pořizována dokumentace na CD, která je přílohou spisové dokumentace uložené ve spise sp. zn. S-MHMP 725136/2018 ODA-TAX. Z obsahu protokolu o kontrole vyplývá, že předmětná přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace [REDACTED]. Za přepravu o vzdálenosti 3,1 km byla účtována částka 130,56 Kč (viz fotokopie „rozpis jízdného“ a vydaná faktura [REDACTED] s datem vydání 9. května 2018 a jízdným za přepravní služby 130,56 Kč, přičemž v záhlaví faktury je uvedeno, že faktura je vydaná [REDACTED] ve jménu obviněného. V průběhu kontroly dále řidič zpřístupnil kontrolnímu orgánu mobilní zařízení, ve kterém měl aplikaci [REDACTED]. Z této aplikace kontrolní orgán získal tzv. Přepravní smlouvu, která však svým obsahem i parametry, kdy byla vytvořena a komu byla zpřístupněna, neodpovídá zákonným požadavkům vyplývajícím z § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Z protokolu o kontrole dále vyplývá, že řidič byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, vozidlo nebylo označeno střešní svítilnou s nápisem TAXI, jménem a příjmením obviněného a nebylo vybaveno taxametrem, přičemž obviněný nebyl schopen předložit výpis o oprávnění k podnikání ani aktuální výpis o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby. Z obsahu protokolu o kontrole dále vyplývá, že předmětná přeprava nebyla poskytována na základě předchozí písemné smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě a obviněný tak nenaplnil, dle uvedeného ustanovení, podmínku pro výjimku z označení a vybavení vozidla danou § 21 odst. 3 písm. c) a d) bod. 1 zákona o silniční dopravě. S ohledem na skutečnost, že vozidlo nebylo vybaveno taxametrem, obviněný nezajistil plnění návazných povinností (viz body 12., 13., 15., 16., 19., 20., 21 a 23 protokolu) stanovených § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Protokol o kontrole byl následně dopisem ze dne 7. června 2018 pod čj. MHMP 898720/2018 zaslán obviněnému k seznámení. Úřední dopis s protokolem o kontrole byl doručen obviněnému dne 11. června 2018.

Dne 13. června 2018 obdržel kontrolní orgán písemné vyjádření k obsahu protokolu od zmocněnce obviněného včetně podepsané plné moci v zastupování. Z obsahu dopisu vyplývá, že zmocněncem obviněného byly vzneseny námitky proti zjištění uvedené v protokolu o kontrole. Obviněný je toho názoru, že v době kontroly nevykonával taxislužbu, ale vykonával smluvní přepravu na základě předchozí smlouvy, která není žádným právním předpisem zakázána. Obviněný se tak nemohl dopustit porušení uvedených v rámci kontrolních zjištění uvedených v protokolu o kontrole pod body 3., 4., 9., 10., 12., 13., 19., 20., 21. a 23. Obviněný dále namítá, že se nedopustil porušení pod body 3 a 4. protokolu o kontrole, neboť v případě

smluvní přepravy nebyla stanovena žádná zákonná povinnost mít u sebe v době vykonání smluvní přepravy doklad o oprávnění k podnikání a ani zákonná povinnost mít vozidlo evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxislužby. Obviněný také vznesl námitky k bodu 8, 9 a 10 protokolu o kontrole, že v případě sdílené přepravy není nikde stanovena podmínka mít vozidlo označeno jménem a příjmením dopravce a střešní svítilnou TAXI. Dále byla vznesena námitka k bodu 12 spočívající v porušení, kdy obviněný v době vykonání smluvní přepravy neměl ve vozidle aktuální výpis o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby. Obviněný k tomuto porušení opět uvedl stejnou argumentaci spočívající v tom, že pokud vykonal smluvní přepravu, neměl stanovenou žádnou povinnost mít ve vozidle uvedený aktuální výpis o zařazení vozidla do evidence vozidel taxislužby. Obviněný dále namítá na nesprávnost kontrolního zjištění v bodech 13., 19., 20., 21. a 23 protokolu o kontrole vztahující se výlučně k taxametru ve vozidle a jeho využívání. Obviněný opět ve shodě s předchozím vyjádřením argumentuje stanoviskem, že pokud vykonal smluvní přepravu, neměl stanovenou žádnou povinnost mít ve vozidle taxametr a tento používat dle podmínek stanovených pro taxislužbu. Na závěr svého vyjádření obviněný uvádí, že dle usnesení Vrchního soudu v Olomouci vydaného pod čj. 7 Cmo 185/2017-507 ze dne 27. 9. 2017, ze kterého explicitně vyplývá, že přeprava skrze aplikaci Uber, není „klasickou“ taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní službu v oblasti dopravy. K totožnému závěru dospěl Vrchní soud v Olomouci i v usnesení vydaném pod čj. 7 CMO 180/2017-168 ze dne 24. 10. 2017, kdy v případě dopravce poskytujícího přepravu objednanou prostřednictvím aplikace Uber, soud uvádí, že taková to přeprava není taxislužbou a jedná se o jinou službu v oblasti poskytování přepravy, která není upravena zákonnými předpisy.

Dne 10. července 2018 pod čj. MHMP 1080087/2018 zaslal kontrolní orgán obviněnému úřední dopis s vyřízením námitek proti obsahu protokolu. Z obsahu vyjádření vyplývá, že námitky směřující proti kontrolnímu zjištění budou vyřízeny až v navazujícím přestupkovém řízení. Tím, že kontrolní orgán provedl poslední kontrolní úkon dle kontrolního řádu, byl následně celý spis sp. zn. S-MHMP 725136/2018 ODA-TAX předán k dalšímu řízení správnímu orgánu. Správní orgán šetřením v rejstříku podnikatelů v silniční dopravě, živnostenském rejstříku a obchodním rejstříku zjistil, že řidič byl v době kontroly držitelem oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c zákona o silniční dopravě, že byl v době kontroly držitelem platného osvědčení hlavního města Prahy o úspěšně vykonané zkoušce řidiče taxislužby, podle § 21b zákona o silniční dopravě, že kontrolované vozidlo tovární značky [REDAKCE], státní poznávací značky [REDAKCE] nebylo v době kontroly evidováno jako vozidlo taxislužby u obviněného a že obviněný byl v době kontroly držitelem platného živnostenského oprávnění k provozování taxislužby.

Dopisem ze dne 7. prosince 2018 pod čj. MHMP 2002777/2018 bylo obviněnému oznámeno, že je s ním v této věci zahájeno přestupkové řízení, a zároveň byl poučen o svých právech podle § 36 a § 38 správního řádu (tj. navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy, vyjadřovat svá stanoviska, nahlížet do spisu,...). Pokud jde o porušení zákona, kterých se obviněný dopustil, správní orgán v oznámení o zahájení řízení sdělil obviněnému, že zjištěná porušení zákona o silniční dopravě vyplývající z protokolu o kontrole, kromě sankcionovaného přestupku, nelze obviněného s ohledem na skutečnost, že taxislužba byla provozována neevidovaným vozidlem (evidence vozidla podmiňuje povinnosti dané § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě), sankcionovat a proto tato zjištění nejsou samostatným předmětem řízení. V této souvislosti byl tak také obviněný upozorněn na to, že za výše uvedené porušení zákona o silniční dopravě může být obviněnému v řízení o přestupku uložena pokuta podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě až do výše 350 000 Kč. Proto byl obviněný s odvoláním na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. I As 9/2008 – 133, ze dne 20. dubna 2010, požádán o součinnost, aby správnímu orgánu doložil, případně svým souhlasem umožnil ověřit pravdivost údajů, které se týkají osobních a majetkových poměrů obviněného. Oznámení o zahájení řízení převzal zmocněnec obviněného prostřednictvím datové služby 10. prosince 2018. Tímto dnem zahájil správní orgán s obviněným toto přestupkové řízení. Tím, že správní orgán měl dostatek důkazních prostředků prokazující skutečný stav věci, rozhodl dne 2. ledna 2019 pod čj. MHMP 580/2019 o vydání oznámení o ukončení dokazování, seznámení s podklady pro rozhodnutí. Úřední dopis s oznámením byl doručen prostřednictvím datové služby zmocněnci obviněného téhož dne. Dne 3. ledna 2019 obdržel správní orgán písemné vyjádření obviněného k oznámení před vydáním rozhodnutí. Obviněný prostřednictvím svého zmocněnce ve shodě se svým vyjádřením a podaným námitkám proti obsahu protokolu uvedl, že se nemohl dopustit porušení zákonných ustanovení upravujících „klasickou“ taxislužbu, protože vykonával pouze přepravu na základě předchozí smlouvy a tedy nemůže mu být uložena sankce za porušení povinností, která se na

jednání obviněného nevztahuje. Dle obviněného správní orgán nesprávně nahlíží na obviněného jako na „klasického“ taxikáře, ačkoli je ze způsobu objednání přepravy a jejího poskytnutí zjevné, že se jednalo o přepravu na základě předchozí smlouvy, kdy obviněného lze postihovat pouze v rámci porušení zákonných omezení týkající se přepravy na základě předchozí smlouvy. Z výše uvedeného je obviněný toho názoru, že správní orgán musí za takového stavu řízení při respektování zásady materiální pravdy, zásady legality a zásady zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností předmětné řízení zastavit.

K námitkám, které vznesl obviněný v průběhu kontroly, jakož i v průběhu řízení správní orgán uvádí, že ze zajištěných listinných podkladů vyplývá, že obviněný uskutečnil přepravu formou taxislužby, ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě. Dle tohoto ustanovení je taxislužba osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou. V daném případě obviněný nesporně zajišťoval přepravu pro potřeby cizích osob vozidlem o výše definované kapacitě osob. Z povahy poskytnuté přepravy je současně vyloučena alternativa linkové osobní dopravy i mezinárodní kyvadlové (viz. § 2 odst. 7 a 8 zákona o silniční dopravě) a rovněž příležitostná osobní silniční doprava ve smyslu § 2 odst. § 10 zákona o silniční dopravě, neboť nejedná-li se o mezinárodní dopravu - písm. a), je tato doprava zajišťována vozidly určenými k přepravě více než 9 osob včetně řidiče – písm. b). Kontrolní jízda uskutečněná přímo kontrolními pracovníky byla prvním kontrolním úkonem ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu, který bezprostředně předcházela předložení pověření ke kontrole ze strany vedoucího kontrolní skupiny, pověřeného výkonem státního odborného dozoru v silniční dopravě. Zahájení kontroly je tedy jednoznačně definováno v souladu s kontrolním řádem. Kontrolní pracovníci, kteří byli v postavení cestujících, uskutečnili inkriminovanou přepravu, přičemž o této přepravě vypracovali „Záznam z kontrolní jízdy“, které se staly nedílnou součástí protokolu o kontrole. Jak vyplývá z těchto záznamů, jedná se výhradně o faktografické zaznamenání údajů, aniž by z nich tyto kontrolní pracovníci činili jakékoliv právní závěry. Tyto závěry jsou pak výhradně součástí protokolu o kontrole vyhotoveným vedoucím kontrolní skupiny.

Meritem věci, s ohledem na argumenty obviněného, je dle správního orgánu výklad § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, tj. zda obviněný v daném případě poskytoval taxislužbu na základě předchozí písemné smlouvy a tedy s možností uplatnění výjimky z označení (strešní svítlna, jméno a příjmení dopravce) a vybavení (taxametrem) vozidla taxislužby. Dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě je dopravce povinen zajistit, aby písemná smlouva, na jejímž základě je přeprava prováděna a kterou musí být vozidlo vybaveno, obsahovala údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f) zákona o silniční dopravě, a pokud není vozidlo taxislužby v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i) zákona o silniční dopravě. V případě právního posouzení dané přepravy, tedy zda přeprava byla poskytnuta v souladu s § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě či nikoli, je dle správního orgánu rozhodný způsob uzavření smlouvy, tj. zda byla či nebyla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy a zda obsahuje povinné zákonné náležitosti.

Správní orgán se primárně zabýval posouzením otázky bezprostřednosti, resp. právním výkladem pojmu „bezprostředně“ ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Správní orgán v této otázce odkazuje na přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 19/2009 -103 (dále jen „rozsudek NSS“), který se zabýval výkladem pojmu „neprodleně“, tedy ve smyslu předmětu věci pojmem významově fakticky shodným s pojmem „bezprostředně“, kdy oba pojmy charakterizují časový úsek. Dle rozsudku NSS *„Pojem "neprodleně" vázící se k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů. Jde o pojmy, jejichž definování obecně v právních předpisech zpravidla pro jejich povahu samo není vhodné, někdy dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat, jejich obsah a rozsah se může měnit a často bývá podmíněn časem. Při interpretaci neurčitého právního pojmu musí správní orgán alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit a vyložit. Teprve poté, kdy neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda podmínka vázající se k neurčitému*

právnímu pojmu je v projednávané věci splněna či nikoliv.“ Správní orgán má za to, že pojem „bezprostředně“ je nesporně klíčovým rozdílovým kritériem mezi provozováním tzv. „klasické“ taxislužby za podmínek § 21 odst. 3 a odst. 4 zákona o silniční dopravě, umožňující uplatnění výše zmiňované výjimky z označení a vybavení vozidla taxislužba, se kterým přímo souvisí uzavření písemné smlouvy o přepravě. V této otázce se správní orgán opírá o důvodovou zprávu k novele zákona o silniční dopravě z roku 2013 (Systém ASPI – stav k 19. 1. 2014 do částky 4/2014 Sb. a 1/2014 Sb.m.s. – RA508 LIT44152CZ – poslední stav textu - dále jen „DZ“), na základě které obě komory Parlamentu ČR schválily do zákona nově vložený odst. 4 § 21, včetně již zmíněného neurčitěho právního pojmu, který díky výše zmíněné důvodové zprávě nabyl naprosto konkrétní podoby, a o metodické stanovisko resp. rozšířený metodický výklad Ministerstva dopravy ke smlouvám podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, zveřejněný na oficiálních stránkách Ministerstva dopravy (dále jen „MS“).

K § 21 odst. 4 dle DZ:

„Tato varianta zohledňuje určitá specifika dopravy vozidly do 9 osob včetně řidiče, u nichž se cena zpravidla neodvíjí od ujeté vzdálenosti a času, nejedná se o veřejnou dopravu a objednávky nejsou přijímány řidičem operativně na ulici nebo prostřednictvím dispečinku. V této dopravě jsou si strany smlouvy o přepravě známy a spotřebitel není u tohoto typu přepravy ohrožen na vyšší účtovaného jízdného, jako je tomu u „klasické“ taxislužby. „

„Tato varianta zohledňuje pravý smysl taxametru (měřidlo ujeté vzdálenosti a času, na základě čehož je vypočítáno jízdné), nezavádí zbytečné povinnosti a náklady podnikatelům v taxislužbě, kteří se rozhodnou poskytovat pouze výše uvedenou příležitostnou dopravu (jedná se zejména o přepravu limuzínami a luxusními vozy na stavby, firemní akce, párty apod. příležitosti). Na druhou stranu se jedná o určitou výjimku, které by mohlo být zneužito nepoctivými taxikáři, kteří by se začali vydávat za tuto „luxusní, příležitostnou“ taxislužbu, aby nemuseli používat taxametr. Tím by v případě realizace takové přepravy mohl být ohrožen zájem na ochraně spotřebitele. Proto je v rámci této varianty navržena přesná a přísná úprava této výjimky tak, aby naplnila svůj účel – výjimku umožnit pouze v důvodných případech, kdy se nejedná o „klasickou“ taxislužbu, tzn. kdy je sepsána písemná smlouva mezi smluvními stranami – dopravcem a objednatel.“ „Alternativním způsobem provozování taxislužby bude poskytnutí přepravy na základě předchozí písemné smlouvy mezi dopravcem a objednatel přepravy. Smlouva musí obsahovat kromě obecných náležitostí dle občanského zákoníku údaje o přepravě (datum, čas a trasa přepravy), o ceně, popř. o způsobu jejího určení, není-li celková cena známa předem, a o přepravovaných osobách, a to jejich jménem a příjmením, popř. při větším počtu přepravovaných osob (např. při svatbě, kde se předpokládá několik desítek osob a objednáno je několik vozů, takže není předem dáno, kam si kdo sedne) se vymezí jiným způsobem (např. svatební hosté na svatbě pana X a slečny Y).“

„Tato smlouva nesmí být uzavřena bezprostředně před zahájením jízdy nebo přímo ve vozidle. Smyslem tohoto zákazu je zabránění obcházení podmínek pro tento typ přeprav jejich nabízením způsobem podobným běžné taxislužbě. Výslovně se rovněž v odst. 5 stanoví zákaz provozovat „smluvní“ i „klasickou“ taxislužbu ve stejném okamžiku pro zabránění podvodného jednání. Ve vozidle by tedy měla být písemná smlouva mezi dopravcem, který přepravu poskytne, a objednatel, který za přepravu dopravci zaplatí (jak se vypořádá objednatel s přepravovanými osobami, není rozhodující a podstatné a dopravce to prakticky nezajímá). V případě této alternativní (příležitostné, smluvní) taxislužby, která svou podstatou připomíná dnešní „řádnou“ příležitostnou osobní silniční dopravu, nebude smět dopravce ovšem své vozidlo označit způsobem shodným nebo zaměnitelným s vozidlem provozujícím „klasickou“ taxislužbu, zejména tedy střešní svítlnou, nápisy, atd. Přestože cena této přepravy nebude vypočítávána na základě ujeté vzdálenosti změřené taxametrem, bude povinnost taxametr i při těchto přepravách použit (nastaví se např. paušální cena za celou jízdu) a to pro porřízení záznamu o provozu vozidla.“

K § 21 odst. 4 dle MS:

„Ustanovení § 21 odst. 4 zákona č. 111/1994 Sb., ve znění účinném po 1. 5. 2013 (dále jen „zákon o silniční dopravě“) upravuje výjimku z povinnosti použití taxametru a označení vozidla taxislužby při přepravě poskytované na základě předchozí písemné smlouvy. Při poskytování přeprav výhradně na základě takových smluv je pak umožněno dopravci nevybavit své vozidlo

taxametrem. Rovněž při poskytování přeprav na základě smlouvy by měly obce stanovovat odlišné lokální podmínky (zejm. co se týče tzv. zkoušky z místopisu či cenové regulace). Takováto smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena bezprostředně před poskytovanou přepravou. Pokud určitá „smlouva“ nevyhovuje stanoveným podmínkám, nelze na jejím základě využít výjimku z označení a vybavení vozidla taxislužby, popř. příslušné lokální úpravy. Při výkladu tohoto ustanovení je třeba vycházet především z jeho účelu a smyslu. Užitím taxametru, který je podle současné právní úpravy spíše obdobou registrační pokladny, se zaznamenávají poskytované přepravy pro daňové účely a výstupy z tiskárny taxametru slouží zákazníkům ke kontrole ceny přepravy ve vztahu k ujeté vzdálenosti či k identifikaci dopravce. Účelem předepsaných podmínek pro možnost uplatnění výjimky z použití taxametru či pro možnost uplatnění odlišných podmínek ze strany obcí je primárně ochrana zákazníků a sekundárně též ochrana daňových zájmů státu. Uzavřením smlouvy podle ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě zákazník souhlasí s cenovými podmínkami poskytované přepravy a zájem státu na ochraně jeho daňových zájmů je uspokojen tím, že tato smlouva se stává součástí záznamu o provozu vozidla. Pokud dopravce není při svém podnikatelském konceptu schopen předem uzavírat písemné smlouvy, měl by poskytovat „klasickou“ taxislužbu vozidlem s taxametrem a střešní svítilnou.“

Dle MS pro uplatnění ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě „muselo by být vzhledem k charakteru služby zcela evidentní, že takto nedochází k pouhému obcházení povinností vztahujících se k použití taxametru, cenové regulaci atd. Muselo by se jednat o přepravy předem dohodnuté, u nichž jsou známy smluvní strany přepravní smlouvy, vymezení cestujících i vymezení konkrétní přepravy, avšak u nichž z určitých provozních důvodů nelze písemný dodatek uzavřít. Příkladem může být např. provozování služeb luxusními limuzinami na základě rámcové smlouvy uzavřené se zahraničním klientem či zajišťování přeprav cestovními kancelářemi na základě v zahraničí zakoupeného voucheru na celý pobyt zahrnující související transfery apod. V žádném případě nelze připustit, aby tímto způsobem byly objednávány anonymní pohotovostní přepravní služby, kde dopravce nemá předem žádné informace o cestujících. Nelze připustit obcházení zákona o silniční dopravě uzavřením rámcové smlouvy mezi dopravcem a dispečinkem taxislužby a jejím doplňováním jednostrannými objednávkami zasílanými dispečinkem dopravci. Rovněž by představovalo protiprávní obcházení zákona o silniční dopravě, pokud by zde existovala rámcová smlouva mezi dopravcem a hotelem a hotel by dopravci zasílal jednostranné objednávky dle pohotovostních dispozic hotelových hostů. V těchto případech by měly být přepravní služby poskytovány formou „klasické“ taxislužby s použitím taxametru a střešní svítilny a jiným způsobem pouze tehdy, pokud zde existuje řádná písemná přepravní smlouva ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.“ Z výše uvedené důvodové zprávy k návrhu novely zákona a metodického stanoviska Ministerstva dopravy vyplývá dle správního orgánu pro vymezení pojmu „bezprostředně“ následující. Poskytování „klasické“ taxislužby, ve smyslu povinností stanovených § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě, je třeba vnímat jako realizaci objednávek anonymní pohotovostní přepravní služby, kdy objednávky jsou přijímány řidičem operativně na ulici nebo prostřednictvím dispečinku. Z povahy této služby se tak jedná o situaci, kdy si zákazník uvedeným způsobem objedná přepravu, která je ihned/bezprostředně poskytnuta. Jednotlivé úkony (objednání přepravy a její uskutečnění) na sebe plynule navazují a fakticky tvoří jeden ucelený (krátký) časový úsek. Proti tomu poskytování taxislužby ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě na základě předchozí písemné smlouvy probíhá neveřejným způsobem jako specifická a výjimečná alternativa ke „klasické taxislužbě“, od níž se zřetelně odlišuje způsobem výše popsáním. Realizace takové přepravy je podmíněna tím, že přeprava naopak není ihned, dle zákona o silniční dopravě „bezprostředně“, uskutečněna po uzavření smlouvy o jejím poskytnutí, jak explicitně stanovuje § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Jednotlivé úkony (objednání přepravy a její uskutečnění) na sebe, na rozdíl od „klasické“ taxislužby“, plynule nenavazují, neboť to zákon o silniční dopravě vylučuje, jak je výše uvedeno, a netvoří tak ucelený časový úsek, ale probíhají v čase zcela odděleně (s delším časovým odstupem). Právní výklad pojmu „bezprostředně“, uvedeného v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je tedy nutné časově definovat a vnímat ve smyslu výše uvedeném.

Pokud jde o samotné poskytování taxislužby prostřednictvím mobilní aplikace [REDAKCE], správní orgán odkazuje na stanovisko Ministerstva dopravy (rozhodnutí č.j.: 32/2018-190-TAXI/3 ze dne 6. dubna 2018). Dle tohoto stanoviska „...zákonodárce zamýšlel „výjimku“ podle § 21 odst.

4 především pro situace, u nichž nezávisí cena na ujeté vzdálenosti a jedná se o přepravu domluvenou předem. Míří hlavně na situace pronájmu luxusních vozidel na předem pořádané příležitosti.“ Dále se uvádí, že „...ze své povahy [redacted] funguje jako běžný dispečink, který zprostředkovává uzavření smlouvy mezi dopravcem a cestujícím v řádu minut, ale někdy i vteřin před zahájením přepravy, tedy jednoznačně bezprostředně. [redacted] žádným způsobem nespĺňuje požadavky zákona o silniční dopravě, ačkoliv existují konkurenční aplikace, které také využívají moderních technologií a přitom zcela dodržují požadavky zákona.“ Správní orgán má dále za to, že poskytování taxislužby prostřednictvím mobilní aplikace [redacted] nelze vnímat, ve smyslu DZ a MS, jako neveřejné a spíše výjimečné, neboť svým rozsahem a způsobem propagace, kdy se k užívání mobilní aplikace může přihlásit jakákoliv osoba a kdykoliv využívat služby, které poskytuje značné množství řidičů, resp. dopravců, naopak vykazuje výsostné znaky veřejně poskytované služby v širokém měřítku. Tato skutečnost přímo vyplývá již ze samotné dlouhodobé kontrolní činnosti Magistrátu hl. m. Prahy.

Správní orgán je nucen na základě výše uvedených skutečností konstatovat, že v případě předmětné přepravy obviněný prokazatelně nespĺnil podmínku danou § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, kdy písemná smlouva, na jejímž základě měla být přeprava poskytována, nesmí být uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy. Správní orgán dále konstatuje, že navíc ani samotná smlouva nespĺňuje zákonné náležitosti. Dle uvedeného ustanovení zákona o silniční dopravě musí uzavřená písemná smlouva obsahovat mj. údaje o přepravovaných osobách, které však v daném případě absentují (objednavatel přepravy zadává prostřednictvím mobilní aplikace pouze své přihlašovací jméno). Objednavateli přepravy při uzavírání smlouvy o přepravě současně není známa druhá smluvní strana, se kterou smlouvu uzavírá (identifikaci dopravce, jeho obchodní jméno, sídlo, IČ, se objednavatel přepravy dozví až prostřednictvím následně obdržené faktury). Povinnost sdělit svoji totožnost spotřebiteli při sjednání smlouvy prostřednictvím prostředku komunikace na dálku (distančním způsobem), resp. v dostatečném předstihu před uzavřením smlouvy nebo před tím, než spotřebitel učiní závaznou nabídku, je podnikateli stanovena § 1824 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v návaznosti na § 1811 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Obviněný tak zcela zásadně nedostal povinností § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě a nespĺnil tak podmínku pro výjimku z označení a vybavení vozidla taxislužby podle § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 a 2 a písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě. Postup dopravce při sjednávání a uskutečnění samotné přepravy lze dle správního orgánu nesporně vnímat jako exemplární obcházení zákona o silniční dopravě s cílem vyhnout se plnění jinak základních povinností při provozování taxislužby (primárně vybavení vozidla taxametrem) a získat konkurenční výhodu. K uvedeným usnesením Vrchního soudu v Olomouci správní orgán uvádí, že Vrchní soud popisoval především činnost samotného provozovatele aplikace UBER, kdy konstatoval, že se jedná o jiný druh dopravy, přičemž však neuvedl o jaký. Tento názor Vrchního soudu byl však překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 291/2016-136 ze dne 31. října 2017 kdy soud v rozsudku uvedl, že jakkoliv využívají řidiči moderní technologická řešení, tak to automaticky neznamená, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům a je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak.

Správní orgán závěrem zdůrazňuje, že v předmětném řízení je výše uvedená otázka z pohledu samotného meritů věci, tj. sankcionovaných přestupků, částečně bezpředmětná, neboť i v případě, že by obviněný přepravu uskutečnil ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, naplnil by tak, dle uvedeného ustanovení, podmínku pro výjimku výhradně z povinností označení a vybavení vozidla dle § 21 odst. 3 písm. c) a d) bod. 1 zákona o silniční dopravě, nikoli však výjimku z povinností stanovených v § 9 a § 21 odst. 2, za jejichž porušení je obviněný rovněž sankcionován.

Při konečném rozhodnutí vycházel správní orgán z posouzení všech výše uvedených listinných podkladů, prokazujících stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Správní orgán zdůrazňuje, že protokol o kontrole (jehož přílohou jsou „Záznamy z kontrolní jízdy“) je v souladu s § 53 odst. 3 správního řádu listinou, potvrzující, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzuje i pravdivost toho co je v této listině osvědčeno nebo potvrzeno. Jak již je výše uvedeno, opak skutečností zaznamenaných v protokolu nebyl v rámci řízení prokázán. Na základě shora uvedeného je prokázáno, že obviněný porušil uvedená ustanovení zákona o silniční dopravě. Tím byl obviněný dopravce uznán vinným z přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě.

Pokud jde o závažnost a význam předmětného protiprávního jednání obviněného, správní orgán je názoru, že každý přestupek je nutný individualizovat, a při hodnocení jeho závažnosti je proto na místě přihlídnout ke konkrétním okolnostem každého případu, tedy zda obviněný svá pochybení napravil a zda uložená pokuta nemá popřípadě likvidační charakter. Správní orgán je přesvědčen, že v tomto přestupkovém řízení uložená sankce musí představovat negativní důsledek za konkrétní protiprávní jednání obviněného, kterého se dopustil při provozování taxislužby dne 9. května 2018, ale zároveň nesmí mít likvidační charakter, tj. aby uloženou sankcí nebylo znemožněno další podnikání obviněného. Při stanovení výše pokuty posoudil správní orgán kritéria dle § 37 - 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž přihlížel k vyšší závažnosti a významu protiprávního jednání obviněného, která obecně spočívá ve skutečnosti, že obviněný jakožto provozovatel nedodržel zákonem chráněný zájem společnosti na řádném výkonu podnikatelské činnosti, v tomto případě přepravních služeb. Tento zájem na dodržování zákona resp. společenská nebezpečnost v případě porušení zákona o silniční dopravě je vyjádřen i značnou výší pokuty, kterou lze dle tohoto zákona za příslušné přestupky uložit. Dále správní orgán přihlížel k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání spočívající ve skutečnosti, že kontrolované vozidlo nebylo zařazeno v evidenci vozidel taxislužby. Provozování taxislužby nevidovaným vozidlem lze sice obecně kvalifikovat jako formální porušení zákona o silniční dopravě bez nutnosti přímého dopadu na kvalitu poskytovaných služeb, ale v daném případě však správní orgán v neprospěch obviněného významně přihlédl ke skutečnosti, že došlo k dalším závažným porušením zákona o silniční dopravě, byť samostatně nesankcionovatelným, z nichž za nejzávažnější považuje správní orgán skutečnost, že kontrolované vozidlo nebylo vybaveno úředně neověřeným taxametrem. Účelem úředního ověřování taxametru ČMI je zajištění objektivních výstupů činnosti taxametru ve vozidle při poskytování služeb taxi. Vybavení vozidla taxislužby úředně ověřeným taxametrem tak patří k základním předpokladům zákonného jednání v podnikání formou taxislužby, neboť užitím úředně neověřeného taxametru nemá případný cestující jistotu, že jízdné účtované takovýmto taxametrem odpovídá skutečnosti, neboť měřidlo není ověřeno, tzn., není jisté, že měří správně. Měřidlo neopatřené úředním ověřením tak může mít za následek, že zákazník bude poškozen na ceně jízdného, ať neúmyslně použitím chybně měřícího taxametru, jehož chybné měření by bylo právě úředním ověřováním odhaleno, tak např. úmyslným zásahem do taxametru, kterýžto by nemohl být úředně ověřen, neboť neměří správně. V návaznosti na absenci taxametru ve vozidle tak obviněný nemohl zajistit ani plnění dalších základních zákonných povinností souvisejících s obsluhou taxametru, tedy nezajistil řádnou obsluhu taxametru a zaznamenání skutečného průběhu přepravy do paměťové jednotky taxametru, důsledkem čehož byla absence příslušného záznamu o této přepravě. Záznamy o přepravě mohou sloužit ke kontrole způsobu provozování taxislužby a ve spojení s hrozbou sankce za jejich nevedení či neuchovávání je efektivněji zajištěno vynucování daňové kázně provozovatelů taxislužby a je více zajištěna ochrana spotřebitele, protože záznamy obsahují přehled o poskytnutých přepravách včetně způsobu účtování ceny jízdného cestujícímu, a o celkovém hospodaření provozovatele taxislužby. V souvislosti s tiskem těchto dokladů dochází k uložení údajů o provedené jízdě do paměťové jednotky taxametru a tyto údaje pak mohou sloužit jako doklad o příjmech dosažených při provozování taxislužby pro daňové účely. Dále správní orgán přihlížel rovněž k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání spočívající ve skutečnosti, že vozidlo nebylo, s ohledem na absenci výjimky dané § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, při poskytování taxislužby označeno střešní svítilnou s nápisem TAXI a jménem a příjmením obviněného, neboť se jedná o zcela základní atributy vozidel taxislužby při provozování taxislužby a identifikační prvky vozidel taxislužby pro potencionální zákazníky.

Správní orgán je přesvědčen, že obviněný musí označit své vozidlo jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem tak, aby mohl potencionální zákazník v běžném silničním provozu zcela přirozenou cestou identifikovat oba hlavní vnější znaky vozidla taxislužby, což je kromě střešní svítilny s nápisem TAXI i výše uvedené jméno a příjmení dopravce. Lze totiž reálně předpokládat, že existuje velká skupina zákazníků, kteří budou vždy preferovat určité dopravce právě proto, že byli spokojeni s jejich službami a na druhé straně, že se budou chtít vyhnout těm dopravcům, se kterými měli naopak zkušenost negativní. Proto je toto označení vozidla taxislužby stejně tak důležité jako označení vozidla střešní svítilnou s nápisem TAXI. V případě absence střešní svítilny TAXI na vozidle taxislužby přihlédl správní orgán také k vyšší závažnosti a významu protiprávního jednání, neboť uvedené označení je jedním z hlavních prvků, kterým potencionální zákazník je schopen identifikovat, že se jedná o vozidlo taxislužby. Co se týká označení vozidla taxislužby střešní svítilnou s nápisem TAXI, dle

správního orgánu se jedná o zcela zásadní znak každého vozidla taxislužby, které jednoznačně umožní rozeznat vozidlo taxislužby od ostatních vozidel v silničním provozu jak potenciálním cestujícím, tak kontrolním orgánům. Jeho absencí je tak zásadně ztížena kontrolní činnost příslušných orgánů, neboť je předmětné vozidlo od běžných vozidel v silničním provozu pouze obtížně rozpoznatelné. Stejně tak je ohrožován komfort potenciálních cestujících, kteří mohou mít pochybnosti, zda konkrétní vozidlo je vozidlem taxislužby, či nikoliv a zda jim tedy mohou být poskytnuty odpovídající služby.

V případě absence dokladu o oprávnění k podnikání přihlédl správní orgán k nízké závažnosti a významu protiprávního jednání, které lze kvalifikovat jako opomenutí, neboť obviněný je vlastníkem platného živnostenského oprávnění k provozování taxislužby. Vzhledem k charakteru zjištění bylo prokázáno jednorázové porušení zákonných povinností a nebylo tak možné hodnotit dobu protiprávního jednání účastníka řízení. Uvedené přestupky podporují závažnost přestupku označeného jako primární při úvaze o výši ukládané sankce v intencích popsané závažnosti a významu a zvyšují tak celkovou závažnost deliktního jednání obviněného. Ohledně rozsahu způsobené škody je třeba uvést, že skutková podstata přestupků, jichž se obviněný dopustil, vznik škody nepředpokládá, neboť se jedná o faktická porušení povinností uložených zákonem o silniční dopravě, jejichž důsledkem vznik škody být nemusí, a proto se v tomto případě jedná o irelevantní kritérium. Polehčující okolnosti ve smyslu § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky nebyly v daném případě shledány.

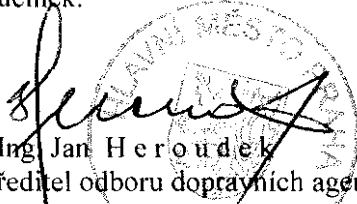
V souvislosti s uloženou pokutou je nutno zmínit, že za přestupek s horní hranicí sazby 350 000 Kč, byla obviněnému uložena pokuta ve výši 200 000 Kč. Bez ohledu na individuální hodnocení výše pokuty v každém jednotlivém případě nelze odhlížet od závažnosti daného typu přestupku, který se projevuje právě ve výši horní hranice sazby pokuty. Ta má zajistit, aby sankce měla vůbec nějaký účel, a to nejen preventivní, ale i represivní. Obviněnému byla uložena pokuta ve výši 70 % horní hranice sazby. S ohledem na velkou závažnost přestupku je správní orgán přesvědčen, že v případě nižší sankce, by tato nesplnila svůj účel, ačkoliv je jistě citelným zásahem do rozpočtu obviněného. Správní orgán dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 3 As 25/2011-68, ze dne 29. února 2012, kdy v dané kauze NSS k uložení sankce ve výši 50 000 Kč konstatoval, že se nejedná o částku, která by mohla zásadním způsobem ovlivnit osobní či majetkové poměry dopravce. Dle NSS uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. NSS rovněž uvedl, že i v případě akceptování dokládáných majetkových poměrů by nebylo možné pokutu považovat za nepřiměřenou, či přímo likvidační. Správní orgán své odůvodnění rovněž opírá o rozsudek NSS č. j. 6 As 64/2013-66, ve kterém NSS konstatoval, že v případě uložení sankce ve výši 70 000 Kč za prokázaný správní delikt, se nemůže jednat o likvidační pokutu. V části 20 tohoto rozsudku NSS doslova uvádí, že „za rozhodující v předmětné věci považuje NSS skutečnost, že uložená pokuta je nízká a ani ve vztahu k osobě stěžovatele nemá likvidační charakter“. Správní orgán dále odkazuje na rozsudek NSS č. 6 As 266/2014 – 41, dle kterého ani pokuta ve výši 100 000 Kč pro dopravce v taxislužbě, který je fyzickou osobou, není likvidační pokutou. Správní orgán rovněž odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 301/2005, ve kterém soud uvedl, že si dopravce v taxislužbě musí uvědomit, že provozování taxislužby je regulováno právními normami, které jsou závazné pro všechny, a že nedodržení povinností zakotvených v těchto právních normách je spojeno s citelnými sankcemi s tím, že je na dopravci, zda bude zákonem stanovené povinnosti při výkonu taxislužby respektovat, nebo zda se jejich neplněním vystaví hrozbě nepříznivých důsledků. Správní orgán dodává, že obviněný byl vyzván k doložení údajů o svých osobních a majetkových poměrech, načež tyto údaje nedoložil. Správní orgán tak majetkové poměry obviněného odhadl, přičemž dospěl k závěru, že uložená pokuta není, při možnosti splátkového kalendáře, který lze stanovit až na dobu 6 let, pro obviněného likvidační. Správní orgán rovněž dodává, že eviduje již desítky případů porušení právních předpisů, kdy byla zprostředkovatelem přepravy aplikace █████, přičemž všichni tito dopravci, se kterými byla vedena řízení o přestupku, měli stejného zmocněnce jako obviněný v řešeném případě. V případě pravomocných pokut byla vždy pokuta uhrazena ze stejného účtu zmocněnce, z čehož se správní orgán odůvodněně domnívá, že pravomocné pokuty za dopravce hradí společnost █████, která i prezentuje, že dopravcům poskytne veškerou dostupnou podporu v případě přestupkových řízení. Na základě výše uvedeného bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno pod písm. B) ve výroku tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutí o nákladech řízení se řídí podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterých správní orgán uloží obviněnému účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti a byl uznán vinným, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení. Podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, činí paušální částka náhrady nákladů tohoto řízení 1 000 Kč.

Poučení

K výroku A) B) a C)

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 81 odst. 1 správního řádu podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho oznámení (§ 83 odst. 1 správního řádu), a to podáním, učiněným u Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend, Jungmannova 35/29, 110 01 Praha 1, k odvolacímu správnímu orgánu, kterým je podle § 89 odst. 1 správního řádu Ministerstvo dopravy. Odvoláním lze napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je podle § 82 odst. 1 správního řádu nepřipustné. Včas podané a přípustné odvolání má podle § 85 odst. 1 správního řádu odkladný účinek.

Ing. Jan Heroudek
ředitel odboru dopravních agend

Podepsáno dne 15-01-2019

